

Estimat Superior de la Comunitat de “Germans Franciscans de Creu Blanca” de la Llar Santa Anna del Castell del Remei, Gmà. Joaquim Cifuentes;
Estimat Rector, Mn. Ricard Barba,
Estimat Mn. Pere Cañada,
Estimats germans i germanes,

Ens reunim avui en aquesta capella de la Llar Sta. Anna del Castell del Remei per pregar i donar gràcies a Déu per la vida entregada del Gmà. Jose Miguel Rivero Santana, que als 81 anys, i 50 de vida religiosa com a Germà Franciscà de Creu Blanca, ha tornat a la casa del Pare.

1. Una vida de servei en fidelitat

La mort d'un germà religiós no és mai l'extinció d'una vida, sinó la culminació d'una vocació de servei entregada. És com si el Senyor avui li digués: «Has servit en els més petits; has estimat en la fragilitat; has gastat la vida per amor... Entra al goig del teu Senyor!”. Per això, enmig del dol, avui també celebrem. Celebrem perquè Déu ha estat fidel amb el nostre Germà Jose Miguel al llarg de tota la seva vida i també ho és en aquest pas últim. Celebrem perquè les promeses de Crist no fallen. Celebrem perquè ell, que tantes vegades va estar al costat de persones fràgils,

vulnerables i sofrents, ara és ell qui és acollit per les mans misericordioses del Pare.

La Congregació de “Germans Franciscans de Creu Blanca” té un carisma únic i profund: ACOLLIR, DIGNIFICAR I ACOMPANYAR les persones més vulnerables seguint la intuïció del vostre Fundador, el Germà Isidoro Lezcano: que cada persona és sagrada, que cap dolor és invisible, que la misericòrdia és el llenguatge més alt de l’Evangeli. Deia el vostre Fundador: “cal estar on el món no vol mirar, cal estimar el qui ningú no estima”. I avui, veient la vida del Germà Jose Miguel que acomiadem, podem dir que aquesta llavor va caure en bona terra.

50 anys de vida religiosa són una paràbola viva d’aquesta misericòrdia feta servei. I per això el seu record no és només un motiu de nostàlgia, sinó una invitació a continuar caminant per la senda que ell va recórrer amb fidelitat. El carisma dels Germans Franciscans de Creu Blanca és estimar sense mesura, de forma senzilla, creant família, estimant les persones més necessitades i moltes vegades més excloses per fer realitat el missatge de Jesús que avui hem proclamat a l’Evangeli de Sant Joan: *“Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres. Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres. Per l’estimació*

*que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà si sou
deixebles meus”*

2. La creu i la tendresa: el lloc on ell va viure l’Evangeli

No podem parlar d’un germà de la Creu Blanca sense parlar de la creu, però no de qualsevol creu: de la creu que salva, de la creu que acompanya, de la creu que es porta amb amor. La creu no és un només un signe de dolor sinó el recordatori que l’amor vertader és lliurament fins a l’extrem. En la creu, el que sembla fracàs, es transforma en victòria, i el que sembla una càrrega sense sentit, esdevé en camí de salvació.

La família Creu Blanca celebra en aquest 2025 els 50 anys del seu caminar en l’Església (1975-2025). El nostre Germà Jose Miguel va professar precisament fa 50 anys, va pertànyer a la comunitat fundacional de la Congregació i el Fundador Gmà. Isidoro Lezcano, va confiar en ell per l’obertura i posada en marxa de diverses de les vostres cases, ocupant diverses responsabilitats de govern.

Malgrat les seves responsabilitats el Germà José Miguel va saber viure humilment en aquesta casa on la fragilitat es troba amb la tendresa de Déu. Ell va veure Crist en els malalts; va veure Crist en les persones

dependents; va veure Crist en cada mirada perduda, en cada soledat, en cada silenci prolongat. I ell mateix, al final de la seva vida, va experimentar el dolor i la creu.

Hem escoltat a l'himne als filipencs: *“Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu”*.

L'himne de la carta als Filipencs constitueix una síntesi admirable de l'espiritualitat cristiana contemplada a través del misteri de la “kenosi”, abaixament, de Jesucrist. Ell, el Totpoderós, imatge del rostre del Pare, s'abaixà, i es feu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Déu s'encarna, ho celebrarem aviat en el misteri de Nadal, i comparteix la humanitat fins a l'extrem de compartir la mort. No en fuig, sinó que l'assumeix en la seva dimensió més infamant. Que gran és la humilitat del nostre Déu i Senyor Jesucrist!

Estimats germans, en celebrar avui aquesta Eucaristia funeral, donem gràcies a Déu per la vida lliurada del nostre germà difunt però sobretot pel bé que des de fa 50 anys la Congregació de Germans Franciscans de Creu Blanca porta a terme.

Jesús va dir: *Jo sóc la Resurrecció i la Vida*” Aquesta paraula és la que avui ens sosté. Si Crist no hagués ressuscitat, la mort seria un abisme. Però Crist ha ressuscitat, i per això la mort és un pas, no un final.

El nostre germà, que va viure tants anys servint la vida ferida de les persones més malaltes i depenents, ha entrat ara en la Vida plena. Aquella Vida que no s’acaba, aquella Vida sense dolor, sense límit, sense foscor.

Per això, mentre plorem, també donem gràcies. Perquè sabem —no només creiem: sabem— que ell està en mans de Déu, i que les mans de Déu són mans de pare i de mare, mans que acullen, que curen, que consolen.

Donem gràcies per Creu Blanca, que va ser la seva llar espiritual. Donem gràcies pel fundador, el Germà Isidoro Lezcano, que continua inspirant-nos a través de vides com la seva. I demanem que el seu exemple ens renovi, ens sacsegi i ens animi a continuar vivint el carisma de la misericòrdia.

I que nosaltres, mentre continuem el camí, sapiguem honorar la seva memòria vivint amb més fe, més humilitat i més amor.

Descansi en la pau del Crist Ressuscitat. Amén.